

П е р е щ ь

Президент Трумен підписав закон про асигнування 100 мільйонів доларів на організацію підривної діяльності, спрямованої проти Радянського Союзу та країн народної демократії.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

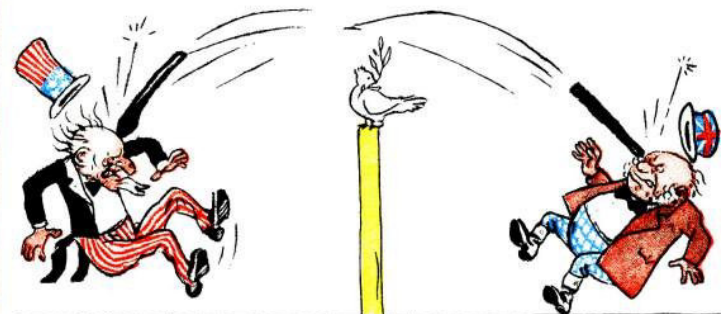
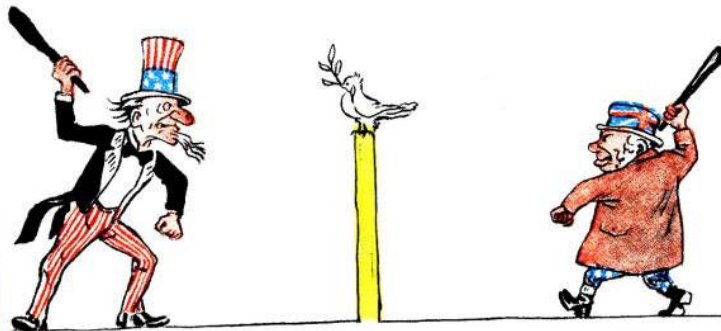
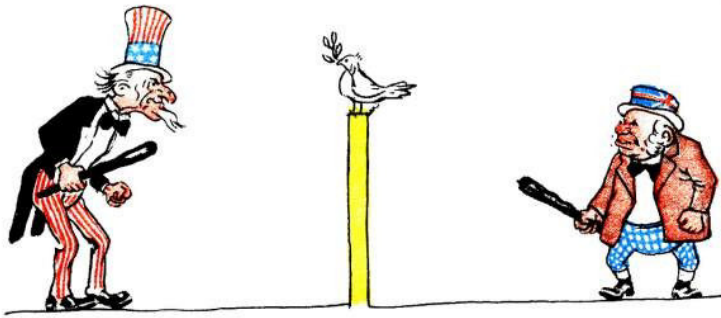
БІЛЯ КОРИТА УОЛЛ-СТРІТУ

Настягав скажений Гаррі
Тварі всякої по парі:
Тут шанали і барбоси,
Самостійники й хітоси,
Розбишани і злодюги —
Всі бездомні волоцюги.

Даром Гаррі світ лякає:
Залишиться вся ця зграя,
Що гарчить на Уолл-стріті,
При розбитому кориті!

ПОЛЬСЬКИЙ ГУМОР

Картинки без слів.

«ЛІТЕРАТУРА» ВПЛИНУЛА...

До американського будинку божевільних привели нового пацієнта. Збожеволів він, читаючи повість «Майбутня бактеріологічна війна».

— Взяти мене зенацька, — поскаржився пацієнт лікарю. — Я так і не взнав, чим книжка закінчується.

— Закінчення розповіді вам сам автор, — втішив лікар пацієнта. — Вам дадуть кімнату по сусідству з ним.

ВЛИП

Мюллер не знаходить собі місця.

— Знаєш, — признається він жінці, — я боюсь помсти гестапівця Фішера. Його випускають з тюрми, а я ж був свідком на його процесі.

— Але ж ти говорив тільки правду?

— Ні, брехав. Хотів його обілити і свідчив, що Фішер рятував комуністів, що він був людяний до в'язнів. Зараз він мені все пригадає. Адже ті мої свідчення можуть зіпсувати йому кар'єру!

(З польського сатиричного журналу «ШПІЛЬКИ»).

Здоровенькі були!

Лист заступникові
міністра кінематографії УРСР
тов. КАРАСЬОВУ С. С.

Здоровенькі були, Сергію Степановичу!

Вітаю, поздоровляю з Новим роком, тисну руку, бажаю щастя, здоров'я і т. д., і т. п.

А тепер дозвольте, Сергію Степановичу, перейти до діла. Ви, очевидно, чули оту народну жартівливу пісеньку, де

«І вчора горох, і сьогодні горох,
Прийди, прийди, серденько, поговоримо вдвох».

Пригадується мені ця пісенька майже кожного дня, коли я переглядаю чергову редакційну пошту. Мої читачі, а ваші кіноглядачі гірко скаржаться на погану роботу кінопересувки у деяких районах і областях республіки.

Скаржаться, Сергію Степановичу, з Закарпатської області.

Скаржаться з Ровенської області.

Скаржаться з Дрогобицької області.

Скаржаться з Житомирської області.

Скаржаться з Київської і Чернігівської областей.

Колгоспники артілі ім. Жданова, Воловецького округу, що на Закарпатті, пишуть:

«За весь минулий рік нам не пощастило побачити до кінця ні одного фільму. То плівка порветься, то кіномеханік нап'ється, то движок зіпсується».

Нещодавно був у нас такий випадок. Приїхала в село кінопересувка. До клубу прийшло більше восьмидесяти колгоспників. Купили квитки, сіли на місця й чекають початку кіносеансу. Прийшов кіномеханік і каже: «Зараз ви побачили, громадяни, кіно «Сміливі люди». Пускаю, дивіться». Пустив. Дивимось. Раптом, як у тій гуморесці Степана Олійника:

Мигнуло.

Смикнуло.

И спинилося вмиг».

Коротше кажучи, фільм «Сміливі люди» кіномеханік демонстрував три вечори підряд. Три вечори «миготіло», «смикало» і «спинилося вмиг», і навіть найсміливіші люди не додивилися картини до кінця.

У селі Річиця, Ново-Шепелицького району, Київської області, як повідомляють місцеві комсомольці, кіномеханік Пиріжок «демонстрував» кінофільм «Остання ніч... сім ночей підряд».

«І так, — пишуть комсомольці, — ми й не побачили, чим кінчається ця хороша картина. Так нас «обслуговує» кінопересувка № 1 майже весь час».

А послушайте, Сергію Степановичу, що розповідає у своєму листі робітник Бобровицького відділку радгоспу Бобровицького цукрокомбінату т. Ком Кость Олександрович:

«Приїхала до нас недавно кінопересувка. І що ж ти думаєш, дорогий Перце? Побачили ми тільки початок і кінець фільму. Після третьої частини щось заіло в динаміку. Почав він хрипіти. Постукав по ньому кіномеханік т. Нейко, поштовхав під боки — хрипить, не говорить. Щоб не вогтузитись з капосним динаміком, Нейко пропустив останню частину, побажав нам доброї ночі і посунув з своєю пересувкою далі».

На подібні чудеса в решеті мої читачі, а ваші кіноглядачі скаржаться не вперше. Скаржились учора. Скаржаться сьогодні. Бо «І вчора горох, і сьогодні горох». Бо і вчора «заїдало», «миготіло», і сьогодні «заїдає», «миготить» і «спиняється вмиг»!

Давайте ж, серденько Сергію Степановичу, поговоримо вдвох. Давайте вяснимо з вами, як з безпосереднім керівником сільської кіномережі, чому це досі не покинчено з такими обурливими явищами, з таким варварським ставленням до сільських кіноглядачів у деяких районах і областях. Давайте вяснимо, чому це кінопересувки в Ровенській, Дрогобицькій, Закарпатській, Житомирській, Кам'янець-Подільській, скажімо, областях дуже часто простоюють, а в кращому випадку — соваються, а не пересуваються.

Давайте поговоримо і вяснимо, чому так повільно розв'язується проблема підготовки висококваліфікованих культурних кадрів кіномеханіків, які б стояли на рівні завдань, а не на рівні пиріжків, які б забезпечували безперебійну роботу нашої потужної сільської кіномережі, які б культурно обслуговували сільсько-го кіноглядача.

Давайте, серденько Сергію Степановичу! З нетерпінням чекаю вашого листа. Пишіть!!!

Привіт од душі і серця.

Від вашого ПЕРЦЯ.

П. С. Передайте, будь ласка, колегі міністерства, що я буду радий почути і її слово.

ПОРТРЕТ

Про подвиги твої
(Іх — небагато)
І про натхнення
Пісню не почато.

Ні на пошани дощці,
Ні в газеті
Іще твоїх
Не вміщено портретів.

Та вал
Для гідростанції до струку
Ти обточив
На честь Нового року.

І матимеш
Пригоду небувалу:
Художник в цех
Приїде із журналу.

Він пензля візьме,
Глянувши на нього,
Заявиш ти
Схвильовано і строго,

Що тут навряд
Так споро йшла б робота,
Якби не майстер
Вашого прольоту,

І що якби
Не друзі з комсомолу,
І не парторг,
І не учитель школи,—

Якби не їхні
Дружні піклування,—
Ти б швидко так
Не виконав завдання.

А через це —
Це ж буде найвірніше —
Нехай художник
Всіх портрети пише!

М. СКРИПКА

ЗАЄЦЬ І ЛИСИЦЯ

БАЙКА

Колись-то жителі лісів
Зібрались вранці-рано,
І тихий Заєць дасть посмів
Лисиці «прочухана».

— Провчить Лисицю нам пора,
Пора сказати в очі:
— Чому ти нишпорить, стара,
В курятниках зночі?!

На звітних зборах більш не дам
На нас наводить тьм я.
Хоч помага ведмідь їй сам —
Не бачить їй правління!

Поза очима Заєць був,
І справді, критик хвацький,
За що і прізвисько добув
На все життя — Трипацький.

Сорока всюди рознесла
Усе, що плів наш «критик», —
І Лиска заходів вжила,
Щоб Зайцю рот закрити.

В своєму звітові не раз
(Зайців Лисиця знала)
— Хай служить прикладом
для нас
Наш Заєць! — повторяла.

А як Ведмідь оголосив:
«Дать Зайцю моркви міру!»,
Той Заєць аж слюзу пустив
На лапку свою сіру.

Коли ж Ведмідь пропонував
В правління Лиску з часом,
То Заєць, кажуть, піднімав
Чотири лапи разом!

Переклад з білоруської.

Деякі будівельні організації здають житлові будинки із значними недоробками. Так, наприклад, рік тому (в січні 1951 р.) Полтавський облбудтрест здав, а виконком міськради прийняв і заселив будинок № 21/23 по вулиці Фрунзе з незаштукатуреним дворним фасадом і щілинами в стінах.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А це що за стиль? Барокко?
— Ні, «полтавська морока».

Іде воно столицею, немов весна дібровою — семимільними кроками, темпами високими. Де воно проходить, там високі сліди залишаються: виростають школи, театри, житлові будинки. Іде Будівництво!

Це не просто казка, а казкова правда, чи, ще правильніше, правдива казка наших чудесних творчих буднів. А в цій незвичайній казці трапляються часом казуси. Дуже прикрі.

Ішло, приміром, Будівництво на вулиці Ново-Госпітальній, ріс будинок № 21-а. Зростав, піднімався та й на порі став: стіни його вирости до того місця, де повинен уже дах початися.

Жваво ішло Будівництво, та знайшовся силач, що його приборкав.

Вінчаючий карниз повинен був виготовити експериментально-дослідний завод кераміки на чолі з директором т. Абрамовичем. Так ото, коли будинок на порі став, вийшов на арену силач-директор товариш Абрамович, повернувся потилицею до Будівництва і голосом молодецьким гукнув: — Тпру! Стей!

Будівництво не зупинилося, наказові не підкорилося.

Тоді силач-директор смикнув-шарпнув і... зірвав дах. Будівництво стало. Не дав Абрамович вінчаючого карниза, дах не можна було ставити. Зупинилося Будівництво і простояло два місяці — саме ті, коли сонечко гріло, голуби воркували на тому місці, де повинен був стояти, згідно проекту, карниз. На поганючу казку в цій сумній історії дуже покидається те, що будинок той буде для працівників Центрального науково-дослідного інституту будівельних матеріалів, а завод, очолюваний силачем-директором, — підлеглий інститутіві. І те, що все це відбувалося на очах Міністерства промисловості будівельних матеріалів! Скільки коштує державі цей каприз з карнизом, мабуть, ні пером описати, ні в казці розказати...

Ішло Будівництво на Хрещатику, в самісінькому центрі міста. Будувався будинок № 49. Як і на Ново-Госпітальній вулиці, вийшов назустріч Будівництву другий силач — начальник поставання другого будівельно-монтажного управління, тресту «Київжитлобуд», т. Зільберберг і гукнув голосом молодецьким:

— Тпру... Стей! Не дам піску, не забезпечу арматурою!.. Будівництво не зупинилося. Розгнівався силач-начальник і кинув під ноги Будівництву гору лицювального каменю, який буде потрібен на будові тільки місяців через три.

Зашкутильгало Будівництво, зашкандибаало. — Рятуйте! — гукнуло до керуючого трестом т. Кушніренка і упало... до 60 процентів виконання плану.

Іде Будівництво, правда, поволеньки, на об'єктах № 1/1 та 2/3 третього будівельного управління тресту «Хрещатикбуд». Будується п'ятиповерховий гуртожиток для будівельників того ж таки «Хрещатикбуду» та житловий будинок для робітників заводів будівельної індустрії.

І тут не обійшлося без казуса. Вийшов назустріч Будівництву начальник третього управління тресту «Укрсантехмонтаж» т. Беркуцький і теж гукнув голосом молодецьким: — Стей! Зупинись!

Не зупинилося Будівництво. Хитро-мудро приборкав його Беркуцький: накинув на плечі Будівництву залізні віжки, які, мовсю сантехників, називаються системою парового опалення, смикнув сюди, туди і зірвав... строки Будівництва. Тепер ніяк не зв'яже котельню з системою опалення, — нема пари! Знає про цей казус міністр житлово-цивільного будівництва — і теж ні пари з вуст...

Було це давненько — ще три роки тому. Ішло Будівництво вулицею 779-ю Новою, на рівному спіткнулося і з того часу ніяк підвестись не може.

А спіткнулося воно тому, що нижку йому підставив товариш Степанюк — керуючий Укрсіялпромбудом.

— Далі — ні кроку! — скомандував т. Степанюк, — а рушиш з місця, так я тебе на голодний пайок переведу.

І що ви думаєте — переві! Будинок майже готовий. Працівники Науково-дослідного інституту гідромеліорації, для яких він призначений, ждуть не діддуться, щоб вселитись в нього, а вселитись не можуть через дрібниці: потрібно було, наприклад, будівельникам відро олійної фарби, як не билася — не змогли його одержати, чотири дні простояли. Виникла потреба в двох дошках для підлоги — знову два дні простояли...

Твердо дотримується т. Степанюк свого слова. Сказав, що переведе Будівництво на голодний пайок, — і перевів... нінащо, І ніхто йому не сміє перечити. Сила!

Та все ж нема, мабуть, для Будівництва силача, страшнішого від товариша Кімстача!

Цей не кидає Будівництву під ноги каменю, не зриває дахів. Він робить ще страшніше: зв'яже Будівництво тугим вузлом. Зв'яже одне будівництво, потім — друге, далі — третє. Як начальник бетонного вузла, що обслуговує будови на Хрещатику, він тільки те й знає, що вузол ремонтує — то міксермобіль виходить з ладу, то автовантажник ламається... Дає будовам щодня бетон аптечними дозами — по 10–15 кубометрів замість 50. Так т. Кімстач зв'яже руки й ноги будівельникам.

Отакі-то казуси трапляються. Дуже прикрі, як ми сказали. І тому виходить: кому — казка, а кому — порада ціла в'язка.

Найпершою ж порадою міністерствам, які відповідають за згадані і незгадані об'єкти, мусить стати одна:

Час покінчити з таким стилем роботи на «Хрещатикбуді», на «Київжитлобуді» і на всіх інших «будах».

Від цього Будівництву тільки краще буде!

Рейдова бригада ПЕРЦЯ: Г. БЕЗБОРОДЬКО,
П. ГЛАЗОВИЙ, В. ДОВГАЛЕНКО.

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

ХТО ВЕЗЕ...

— Іваненко? Член комісії, відповідальний за сектор, учасник змагань, профорг, редактор стінгазети, агітатор, староста гуртка...
— Зрозуміло! Всюди встигає — значить, йому й доручимо...

Є ЩО ПОКАЗАТИ..

Недавно тітовську Югославію відвідав знатний американський турист Юліан Алько, який ось уже 18 років працює начальником однієї з тюрем у штаті Каліфорнія.

Тітовці знали, чим догодити такому гостю. Вони показали американському тюремникові югославські тюрми. Проінспектувавши тітовські катівні, знатний

турист з повним знанням справи сказав, що він «задоволений режимом тюрем у Югославії».

Найвищою хазяйською похвалою прозвучала для тітовців заява містера Алько про те, що «тюрми в Югославії нагадують тюрми в Америці».

РОЗМАЛЬОВАНА
ГАНЧІРКА

На зеленому полі два схрещених мечів в оточенні дванадцяти кругів. Це — прапор військ Північно-атлантичного пакту, затверджений генералом Ейзенхауером.

Усе на цьому прапорі рідне генералові. І зелений колір — колір доларової асигна-

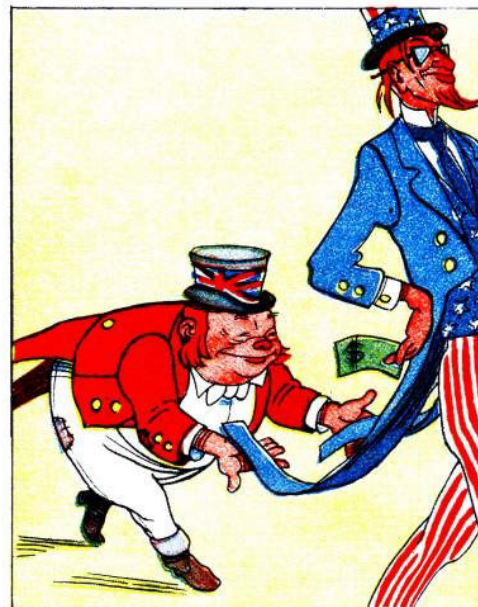

ції. І хрест із мечів, що нагадує гітлерівську свастику. Милі його серцю й круги на прапорі — контури золотих доларів.

Неважко було бравому атлантичному генералові затверджувати прапор для армії. А от як збити ту армію, щоб кинути її в бій під цим доларовим прапором? Це не так легко: народи ж борються за мир, народи ж воювати не хочуть!

— Ніколи, ніколи, ніколи англієць не буде рабом!

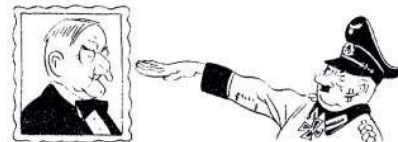

Лакеєм — це інша справа!..

«НАУКОВИЙ» ЗАКЛАД

У боннському видавництві «Атенеум ферааг» вийшла нова книга: «Неофіційальні розмови Гітлера, що відбувалися в резиденції фюрера в 1941—1942 рр.». Цю книгу уклав і підготував до друку «Німецький інститут історії націонал-соціалізму», створений американцями ще в 1947 р. До 1951 р. інститут було засекречено. Але тепер, коли американці на повний хід мілітаризують і фашизують Західну Німеччину, ховати такий «науковий» заклад уже немає рації. У 1951 р. цей фашистський інститут одержав державну дотацію від боннського уряду в розмірі 240 тисяч марок і широко розгорнув свою «наукову» й видавничу діяльність.

До компанії «дослідників» націонал-соціалізму, що складається з недовбитих фашистських генералів і кількох членів боннського парламенту, приєднався недавно й так званий президент Західної

Німеччини Теодор Хейс — його обрано почесним членом інституту. Містер Трумен у списках почесних членів інституту не лічиться, бо фашистські недобитки давно вже обрали його своїм почесним фюрером. Так що черговою працею «інституту» тепер має бути книга «Трумен іде по стопах фюрера».

ВЕЛИКА СВИНЯ

«Тіто — велика свиня, але це — наша свиня».
(З американського журналу «ТАЙМ»).

Який відвертості порив!
Журнал Америку відкрив!
Немов без цього визнання
Самі не знали всі народи,
Що Тіто — не проста свиня,
А вашінгтонської породи;
Неначебо не відав світ,
Що дійсно ця свиня — велика
І що давно вже Уолл-стріт
Ії господар і владина!..

Євген БАНДУРЕНКО.

„ГОЛОВА БИКА“*

(З ПОБУТУ СТАРОЇ РУМУНСЬКОЇ АРМІЇ)

Крім блошиць, тифу й мордобою, в «королівській армії» лютувала також і військова інспекція. Та якщо перші три явища були постійнодіючими, то інспектори наїжджали періодично. Коли повідомляли про їх приїзд, на складах наводили порядок.

Одним із інспекторів був полковник Думітру Варзарі, або «дядюшка Мітруц», як звали його позаочі офіцери. Він був лагідний, як бабуся, і славився, як порядний і чесний інспектор. Мав він тільки одну пристрасть: колекціонувати поштові марки.

Полковник Думітру Варзарі не був схожий на інших інспекторів. Він ретельно проводив інспекцію, а потім в офіцерській ідальні виймав із свого смугастого блок-

нота цінну марку із зображенням голови бика. Офіцери захоплено розглядали її, передавали з рук у руки... І кожного разу «голова бика» зникала.

— Не турбуйтеся, — лагідно говорив він. — Буває...

— Ні в якому разі, пане полковнику, — обурювався командир, — честь полку!..

А полковник Варзарі був людиною порядною і нізачо не дозволив би собі заганити «честь полку». Тому, мабуть, він кожного разу й виносив із полку жовтий конверт з п'ятнадцятьма тисячами лей. Нічого не відієш, якщо стільки коштує «голова бика»!

Одного разу до полку прибув новий командир, «справжня людина», як він себе називав. Напередодні візиту дядюшка Мітруца командир заявив офіцерам:

— Будемо справжніми людьми, панове, припинимо шахрайство.

Слушайте завтра, як я розмовлятиму з паном інспектором.

Молоді офіцери з захопленням дивилися на нового командира.

І цього разу сталося так, як і під час попередніх інспекцій. У дядюшки Мітруца знову зникла марка.

— Облиште, панове, не турбуйтеся, — промовив він, — буває...

Але командир полку мовчав. Молоді офіцери чекали, що буде далі. Інспектор, трохи роздратований мовчанням, продовжував:

— Суща дрібничка... Якихось там п'ятнадцять тисяч лей.

Тоді заговорив командир:

— Пане полковнику, прошу не ображатися, та мені здається, що ви поклали марку до блокнота.

Всі затамували подих.

— Поміляється, дорогий, — лагідно заперечив дядюшка Мітруц, — ви, без сумніву, помиляється, як і я помилився, перевіряючи твої рахунки на картоплю та будівельні матеріали...

Командир затремтів і, зайкаючись, промимрив:

— Можливо, я помилився...

— Звичайно, помилився. Глянь!

— Інспектор вийняв із кишені блокнот. — Марка, яку я вам показував, була «голова бика» з Марамуреша*, а ця, що залишилася, — з Молдови*. На цій морда більша.

— Тоді, прошу вас, знаєте, честь полку...

— Тільки не забудь, — нагадав дядюшка Мітруц, — що марка з Марамуреша. Вона унікальна.

Честь полку знову було врятовано. Правда, дорожчою ціною, за двадцять п'ять тисяч лей — марка ж була з Марамуреша! А «справжня людина» — новий командир полку вибачався перед офіцерами:

— Він має рацію... Звідки мені знати, що зубри водяться і в Марамуреші?.. Це його щастя, а то б я...

Майор Нікола ТАУТУ.

Переклад з румунської.

* Румунські провінції за старим адміністративним поділом.

1776 році, в епоху важких випробувань і мук для американського народу, Том Пейн*) звернувся до своїх земляків з прокламацією під назвою «Криза». Вона була закликком не до всіх американців, а тільки до тих, хто любив свободу і хто думав, що незалежність варта того, щоб за неї боротися, а якщо треба,— і вмерти.

Том Пейн не був видатною людиною бої тієї епохи: він не посадив ніякої офіційної посади, але він ненавидів тиранію і несправедливість, і не міг мовчати, доки жменька сміливих людей боролась за свободу.

І Том Пейн, не перебираючи висловів, твердо і невтомно говорив у той момент, коли сили ненависті і поневолення, здавалось, брали гору. Ще живе в пам'яті його декларація,— «Памфлети про кризу», про боротьбу за американську свободу.

Як і він, я хочу своїм пером кувати нову зброю в боротьбі за американську свободу. Багато років беру я участь в боротьбі свого народу. І, як письменник, учасник цієї боротьби, я заявляю, що буду брати слово в цей період кризи, щоб прикувати увагу моїх земляків до небезпеки, яка їм загрожує.

Якщо я говорю пристрасно і гнівно, то це

*) Говард Фаст, як відомо, є автором забороного в США роману «Том Пейн».

Говард ФАСТ

У французькій прогресивній газеті «Леттр Франсе» (№ 380) надруковано памфлет відомого американського прогресивного письменника Говарда Фаста під назвою «Криза». Нижче друкуємо памфлет у скороченому вигляді.

тільки тому, що вважаю, що настав час пристраски і гніву, як у дні Тома Пейна.

Ця стаття буде першою з серії «Памфлети про кризу». Тиранію нашого часу буде нелегко знищити. Одержимі дияволом, правителі Америки не схилились легко перед волею народу. Нині цій країні загрожує найстрашніше — стати поліцейською державою, землею терору.

Для чого це? Я питаю вас, мої земляки. Вас питали, коли Гаррі Трумен і злодії, що його оточують, втягли нас у війну в Кореї?

І ось понад рік уже молоді американці жертвують життям у Кореї для того, щоб ті, хто виробляє гвинтівки, танки й літаки, ще більше наживались на американській крові і смерті наших братів і дітей.

Спитали вони вашу думку, мої земляки, коли вирішили перетворити корейські міста на пустиню, корейських дітей — на трупи, корейських жінок — на вдів? Спитали вони вас?

Я гадаю, що Гаррі Трумена слід вважати більше, ніж будь-кого іншого, відповідальним за все це. Це він нав'язав Америці терор. Це він завіз присягу в лояльності. Це він

наказав начальникові своєї таємної поліції Едгарові Гуверу шпигувати за мільйонами американців, перетворити чоловіків і жінок на сищиків. Це він особисто підтримав і полегшив діяльність численних «комісій по розслідуванню антиамериканської діяльності». Це він видав форму обвинувачення проти 11 керівників американської компартії, встановивши принцип, за яким кожного американця можна запроторити в тюрму за його погляди...

Це Гаррі Трумен прийняв рішення про масові арешти. Це він наказав ламати двері і витягати людей з ліжка без ордеру на арешт і всього обвинувачення, записувати телефонні розмови, катувати громадян. Він міг врятувати сімох негрів — жертв Мартінсвіля, але він навіть пальцем не поворухнув. Він міг врятувати Віллі Макгі, але він не захотів цього зробити. А що робить він для Ріти Інгрем, негритянки, матері чотирнадцятих дітей, якій загрожує повільна смерть у тюрмі штату Джорджія, хоч вона не вчинила ніякого злочину? Анічогісінько!

Це факт, що він міг перешкодити початку війни в Кореї, цієї кривавої бієни.

Замість цього він наказав заарештувати п'ятох керівників «Інформаційного центру прихильників миру», і його адміністрація хоче кинути в тюрму на 5 років відомого професора Дюбуа.

Я не говорю, що Гаррі Трумен за все відповідає. Він — лише фасад і рупор. За ним стоять люди Уолл-стріту, люди з трестів, фабриканти зброї, гендлярі смертю. Ці гендлярі говорять вам: «Не турбуйтеся. Ми ненавидимо тільки комуністів. Ми порушуємо конституцію тільки щодо комуністів. Добрих, лояльних американців ми не зачіпаємо».

«Добрих, лояльних американців!»

Як сміють вони вимовляти такі слова, ці люди, які самі є запереченням добра, лояльності й американізму! Ніколи ще в нашій історії при владі не стояла така диявольська, нелояльна й антиамериканська банда людей.

Недавно вони заарештували в Нью-Йорку сімнадцятьох керівників робітничого класу. Як за диктатури Гітлера, цих сімнадцятьох було заарештовано таємною поліцією рановранці. Як за диктатури Адольфа Гітлера, їх було заарештовано відкрито, тому що вони були комуністами.

...Те, що робив Гітлер, тут відбувається ще одвертіше і цинічніше. Я плачу від сорому, як згадаю, що говорити, писати, думати, звертатися на збори — вважається за злочин, за який можуть дати 10 років тюрми в моїй країні. Я плачу від сорому, як згадаю, що є ще ніці, дрібні, підлі і дурні люди, що дозволяють собі так поводитись з американцями.

Я не вірю, що ці репресії скеровано виключно проти деяких американців. Так говорив Гітлер, за ним Муссоліні, і обидва вони брехали.

Ми знаємо, чому Гітлер і Муссоліні чинили так: для того, щоб тероризувати і залакувати народ, щоб він не повстав проти знищення профспілок і підготовки до війни. Я стверджую, що Трумен і його поплічники діють так з тих же мотивів — щоб ввергнути американський народ в терор, щоб зруйнувати профспілки і підготувати війну. Ми самі бачимо, яким важким тягарем лягає на американських робітників зростання цін і зниження заробітної плати.

Наступ проти комуністів завжди означав перший крок до війни. У нас відбувається те саме.

Але це ще не все. Недавно прокотилися нові масові арешти. Коли адвокати намагаються захищати людей, їх теж одправляють у тюрму.

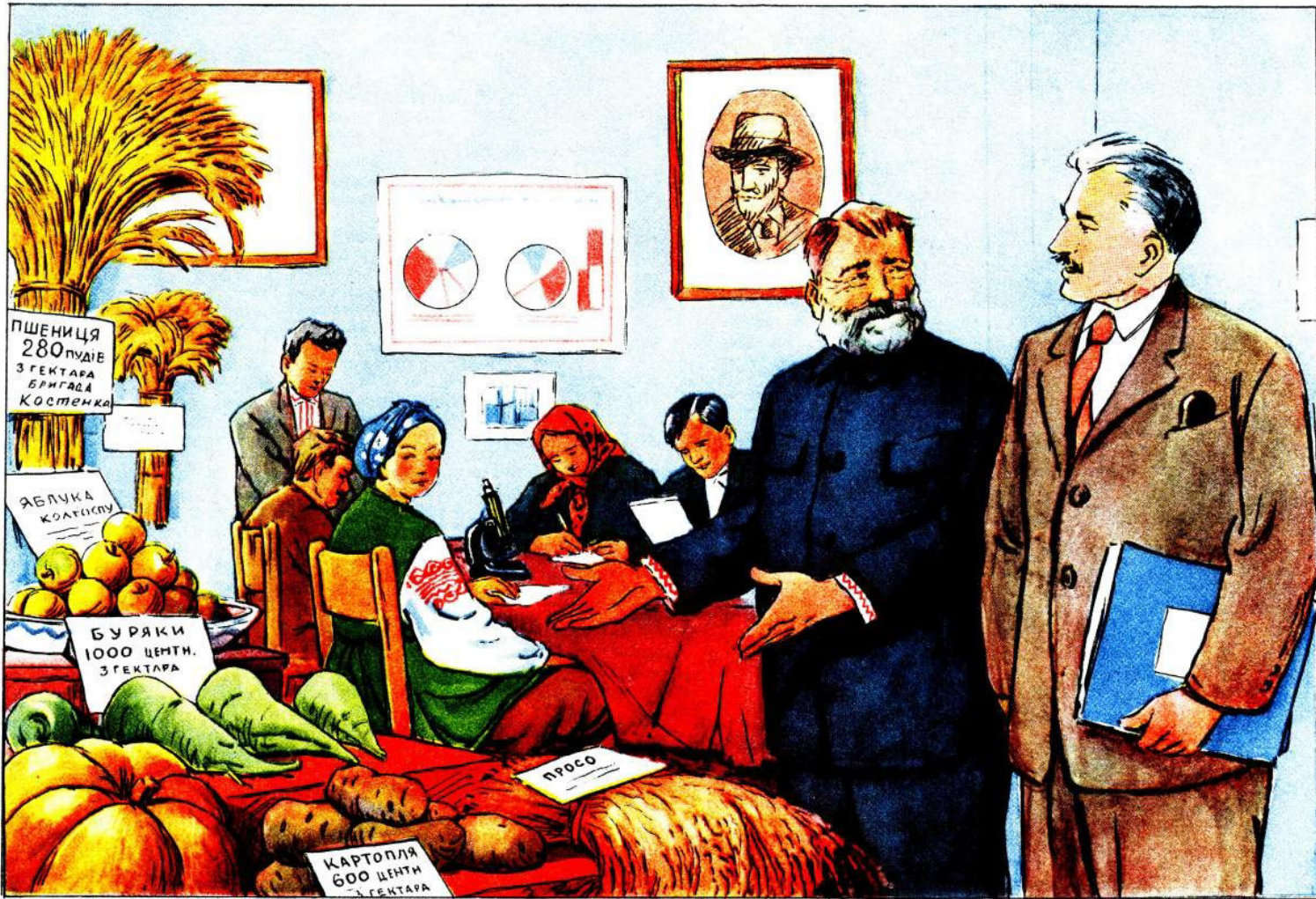
Я не буду мовчати. Було б ганьбою мовчати в такий час.

ПОРОЗУМІЛИСЯ

Мал. БЕ-ША

— Чи знають солдати, за що ми воюємо в Кореї?
— Знають! А от за що вони воюють, цього їм ніяк не втлумачиш...

— Як у вас іде агронавчання?
— Непогано — плоди перед вами!

Перечниця

ЯКБИ...

ЯКБИ гірничий комбайн, одержаний шахтою № 1—2 тресту «Первомайськвугілля» (Ново-Голубівка, Ворошиловградської області), та працював на всю свою потужність, то і план вуглевидобутку виконувався б шахтою значно краще, ніж він тепер виконується.

Якби начальник шахти т. Гельманов по-справжньому піклувався про виконання плану, то він не підмінював би комбайн менш продуктивною врубашчиною, виходячи тільки з тих міркувань, що до неї він «вже звик».

А так — комбайн стоїть, і план не дуже виконується, і колектив шахти не дуже цим вдоволений.

Могло б, звичайно, бути й інакше, якби... начальник шахти № 1—2 та не був антимеханізатором.

ІНЖЕНЕР—МІРОШНИК

ГОЛОВНОМУ інженерові артілі імені XVI партз'їзду (що міститься в Києві на Тверській вулиці) т. Хотимському працювати б не в артілі, а десь на млині. Там би він справжній чудеса творив.

Судіть самі: друкарня «Радянська Україна» замовила артілі шафи для зберігання монтажних форм. Замовлення прийняли з такою умовою: тільки-но замовець приставить лісоматеріал, негайно шафи будуть. Так і сталося. Тільки-но артіль одержала матеріал, з нього негайно ж виготовили, але не шафи, а щось інше. І не для друкарні, а для когось іншого.

Було це влітку минулого року. Ото саме з того часу й виявилось, що т. Хотимський не так інженер, як мірошник. Як почав він ще тоді молоти: «Ось зробимо, зачекайте кілька днів», та так і досі ще меле...

«БЕЗ САЛА Я НЕ МОЖУ КЕРУВАТИ...»

ДИРЕКТОР Житомирського обзобудівного заводу Іван Степанович Зубченко дуже любить свинину.

— Без сала я не можу керувати заводом, — чистосердно признається т. Зубченко.

Факти показують, що це чистісінька правда.

Якось виписав т. Зубченко на заводі 200 кілограмів гасу на промивку верстатів. Цей гас він обміняв у Житомирському ліспромгоспі на бензин, заправив заводську автомашину № 77—00 і поїхав десь аж за ріку Дністер. Іздив він три дні і привіз два кабани.

Згодом знов узав т. Зубченко на заводі 160 кілограмів гасу (верстати завжди повинні бути чистими!) та прихопив ще в Радгосптрансі 150 кілограмів бензину. Знову сів на ту ж саму автомашину і знову поїхав за ріку Дністер. Іздив три дні і привіз уже п'ять кабанів і бочечку вина.

Як бачимо, т. Зубченко і справді великий свининнолюб. За сало, за свинину він ладен віддати все, що тільки йому під руку на заводі потрапить.

В офіційному листі з штампом «Укркультпостач» значиться:

**ДИРЕКТОРОВІ
БАШТАНСЬКОГО
РАЙБУДИНКУ КУЛЬТУРИ
МИКОЛАЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ**

У грудні місяці 1950 року на рахунок Укркультпостачу від Київського Музкомбінату надійшло 12000 крб. на музінструменти для БАШТАНСЬКОГО РАЙБУДИНКУ КУЛЬТУРИ.

Укркультпостач 6/1-51 р. відправив музінструменти, портрети і освітлювальні прилади по рахунку № 39 на адресу — м. Нікополь, ПРОМАРТІЛЬ ім. КІРОВА, Кам'янсько-Дніпров-

ського району, Запорізької області на крб. 12167—96.

У зв'язку з цим Вам належить переказати Укркультпостачу крб. 167—96 на розрахунковий рахунок № 150503 у Київській облконторі Держбанку.

**Начальник Укркультпостачу Оліфер.
Головний бухгалтер
Компаніцев».**

Виходить, за те, що Укркультпостач не Баштанському Будинку культури постачив музінструменти, а Нікопольській промартілі, Баштанський Будинку культури повинен ще доплатити 167 крб. 96 коп. Укркультпостачеві за таке «культурне постачання»!

Не стояла б на листі Укркультпостачу дата «3/IX-51 р.», можна було б подумати, що підписали його тт. Оліфер і Компанцев після веселої зустрічі Нового року.

У панському судді

(ОПОВІДАННЯ НАРОДНОГО ЗАСІДАТЕЛЯ)

Як самі знаєте, чоловік я тихий і спокійний, пережив і царську Австрію, і панську Польщу, але суду боявся, як чорт ладану, і обминав його десятою дорогою. Однак-таки не встерігся...

Було це отого самого року, коли нам брати з-за Збручу визволення-щастя принесли. Пам'ятаю: виїшов я з своєю Мариною на нашу нивку. Весна, ніби ота молода на відданні, радіє співом жайворонків. А ми з старою копаємо свою ниву, і солоний піт заливає нам очі. На руках набубнявіли, як мотузки, жили, мозолі тріскалися від лопати. Ет!.. Але працювати чоловік мусив, адже аж шість ротів голодних годувати треба!..

Виїхав на своє поле і Петро Годованець, сільський солтис (його жлан був з моєю вузьенькою нивкою в межу!). Куркуль пройшовся своїм полем, потім зупинився біля межі, шось довгенько топтався і зиркнув спідлоба на нас. Я вдавав, що його не бачу.

— Гей, Паньку, а ходи-но сюди! — гукнув куркуль до мене.

Я підійшов.

— Ти нащо мені межу розкопав, га?..

Подивився я на нього, як на дурного:

— Бог з вами, пане солтис! Межа ціла, я до неї й не доторкнувся...

— Так я що, по-твоєму, сліпий? — визирився солтис, ще й тупнув ногою. Він, видно, шукав зачіпки. Петро Годованець був злий на мене ще з літа. Як начальник громади, він примушував людей даром працювати в себе. Літом, в самі жнива, я не пішов до нього жати, і з того часу він мав мене, як кажуть, «на пеньку».

Тепер його слова мене розсердили, і я одрубав йому:

— Ви, Петре, уважайте: гніть палицю, але не перегинайте, бо вивертеться і лусне по зубах. А мене не чіпайте! Хочете вчепитись — он суха груша на межі — чіплайтесь, а я вже мотузки позичу...

— Ти що, жебраче, губу закопилюєш? — налявся кров'ю солтис і з усієї сили цьохнув мене батоном раз, другий... Далі — мало що тямлю. Моя лопата ніби сама знялася угору, вдарила сильно об шось м'яке, шось гепнулося на землю. Збіглися люди і мене відтягли...

...Десь так у два чи три тижні кличуть мене до суду. Жінка в плач, онуки собі. Я вже й сам не радий цьому. Якби хоч убив був кудляя, на смерть, то жалю не було б, а то тільки ніс переламав та вибив три зуби.

Спекла мені стара три кукурудзяні малаї, поклала в торбу головку цибулі, чисту сорочку. Виїшов я з хати, подивився ще раз на село та й поплентався до міста.

Спочатку зайшов до знайомого адвоката, таки свого, українця. Він, оцей панок, частенько приїжджав у наше село, читав людям оті якісь реферати, торочив нам, що ніби всі українці — брати, всі повинні любитися: і багаті, і бідні. Одне слово, солодкий панок!

Розповів я адвокатові свою біду. Панок розвів руками:

— Гм, гм... Це кепська справа... Ну, так... А гроші у вас є? — спитав він раптом.

— Гроші?.. Та є... Є три злоті, що баба дала на сіль та мило. Треба купити і в село передати... Але як треба, то я ось...

Адвокат підвівся з-за столу і сухо сказав:

— Ваша справа безнадійна. Якби у вас ще були гроші, то ми б з вами як-небудь поговорили, а так... — і він знову розвів руками. — А зрештою, я захищаю сьогодні Петра Годованця, вашого противника.

— Що-о?.. Он які-то ваші солодкі небилиці, що ви їх плели дурним мужикам по селам!..

— Ви мене не вчіть! — крикнув панок. — У мене часу немає. А час — то гроші!..

Я людина спокійна зроду, але тут ледве здержався, щоб не заїхати панкові в рило. «Он тобі патріот! У селі розпинається за мужика. А прийшло до діла — вилізло з мішка шило!»

Виїшов я за браму, і така мене лють ухопила, що я з усієї сили вдарив ногою цеглину, що лежала на дорозі. Біль трохи отверезив мене. І тоді в мене шибнула думка: «Ех, якби так цією цеглиною свиснути в голову адвоката або суддю! Мені й так все одно: висіти за одну чи за обидві ноги разом». Я крадькома схопив цеглину, замотав у хустину й сунув за пазуху. Тепер уже сміливо, наче в свою хату, увійшов я до суду.

...Чую, вже кличуть і мене. Заходжу. За столом сидів лисий, як коліно, суддя, збоку — довгий, мов тичка, прокурор, далі — адвокат, а перед столом, ніби годованець качур, відсапувався Петро Годованець.

— Ти Панько Мороз? — зразу накинувся на мене з криком суддя.

— Я, пане...

— Ти бив солтиса?..

— Вислухайте ж мене. Я ж...

— Бив, хлопе?..

— Дозвольте ж сказати...

— Ясно! Пане адвокат, за вами слово! — і, мов свиня в листя, зарився в паперах.

Ех, як розпащекується адвокат: «Хлопи, хами, жебраки бунтуються! На владу руку підіймають! Треба їх уже раз провчити, що їхнє право коло жолоба!»... Еге, он яка ти птиця! Почекай-но, злодію, покажешся ще в наше село, то перший я спряжу тебе дрючком, як скаженого собаку!..

Рука сама потяглася в пазуху. Лусну, думаю, цеглиною в голову тому дурневі і нехай судять тоді, як хочуть. Але, чую, хтось штовхає мене в спину. Оглядаюся — і рука полізла назад із пазухи. За мною стояв вусатий жандарм і стукав карабіном. Де він тут уззявся, дідько його знає!..

Ще шось там плів і прокурор, але я вже й не слухав. Я знав, що мене зараз замкнуть. Стою, схиливши голову, ніби той віл у різниці. Мій солтис, бачу, посміхається, мов на дріжджах росте, і переморгується з адвокатом. Суддя, видно, скучав. Йому осточортіла вся ця історія. Він вертівся на стільці, ніби сидів на цвяку, тільки писар, худий, як драбина, завзято шкрябав пером по папері.

Я помітив, що писар від якогось часу почав поглядати на мене з-під окулярів, немов свердлов мене очима. «Що за чорт? Чого йому треба? Чи не побачив у пазусі цеглину?» Я пильно оглянув себе з ніг до голови, і мені стало совісно, бігме. Моя пазуха віддулася, ніби багачка столдола, а з неї виглядала жінчина хустка. Я хотів зразу похапцем засунути прокляту цеглину глибше в пазуху, але потім роздумав — вибрав з пазухи свій пакунок, потримав його в руках, мов який скарб, і обережно поставив на підлогу. «Засудять, тоді розіб'ю голову судді і сяду в тюрму!»

Дивлюся, що за диво! Писар усміхається до мене, а далі нахилився до судді і почав шептатися з ним. Про що вони говорили — не знаю, але, бачу, кивнув головою суддя і, ніби змовились, почали розпикати мене своїми очима. Я трохи збранив. Я хотів моїми ногами лезжала торба з малаями і хустина з цеглиною, а пани з-за столу все дивились на них і шептались...

Якраз прокурор скінчив говорити і спітнів, немов від шіпа. Тоді з-за столу підвівся суддя і чогось строго спитав солтиса:

— А свідки у вас є?

— Як треба, то півсела посвідчить! І Панько сам признався...

— Ясно! Суд іде на нараду.

Я ждав нетерпляче. Все ж таки цікаво, скільки мені вліплять?

...Ось і нарада закінчилась. Суддя прочитав вирок. Він був короткий — і несподіваний. Мене суд виправдав, бо... не було свідків...

Суддя і секретар вийшли.

Солтис якийсь час стояв, мов недорізаний баран.

— Ні, я свого не подарую! — прохрипів він і вибіг з кімнати. Адвокат, ніби песик, підібрав хвоста і собі подріботів услід. Я виїшов останній. На мене ждав у коридорі писар.

— Газдо, газдо, почекайте!..

— Чого?..

— Зайдіть, зайдіть в оцю кімнату... — Писар причинив двері й лувкаво підморгнув: — Ну, от ми й самі... Ану, вибирайте свої подаруночки!..

— Які подаруночки? — щиро здивувався я.

— Хе-хе-хе... Хитрий ви, газдо, але й ми не дурні... Давайте, давайте сюди торбу. Я у суді зразу догадався і судді шепнув...

Мені стало все ясно. Цей полудрабок певний, що я приніс хабара, і це мене врятувало. Я ледве вдержався, щоб не засміятися. Вибрав з-за пазухи хустину й обережно передав її писареві:

— Прошу... Цей гостинець передайте судді...

Він обережно розгорнув хустину — і очі з переляку полізли на лоба. Цеглина впала на підлогу.

— Це... це що? — поблід полудрабок.

— Як бачите, подарунок для пани судді, — відповів я скромно.

— Хлопе! Хаме! Пся крив... Поліці-я-я!!! — зарепетував писар, ніби з нього паси дерли.

...Відсидів я три місяці арешту за «образу гонору»... А потім ще мав відсидіти рік за солтиса, бо попередній вирок панки скасували!.. Але вони вже цього не дїждали. Тієї осені до нас визволення з-за Збручу прийшло!

Ну, от і вся моя мова. Нині і мене вибрали до суду народним засідателем. Простий я чоловік, а судитиму по правді, не те, що колись... А справ за межу у нас не може бути, бо давно розорані межі, колгоспом живемо. Життя нове, порядки нові, суд новий — наш, радянський суд!

Станіславська область.

КАРИКАТУРИ З Натури ДЛЯ СВИНОК

Для чого потрібні Красноградській міжрайонній ветбаклабораторії морські свинки, правду кажучи, ми не знаємо. Знаємо, що свинки є — аж чотири штуки. А раз вони є, — значить, потрібні.

Так-от, живуть у ветбаклабораторії чотири морські свинки і, як всяка інша жива твар, їсти просять.

Морські свинки не можуть, звичайно, самі для себе діставати харч. Ці клопоти мусив на себе взяти директор лабораторії П. А. Жильцов.

Восени директор примчав тритонкою на плантацію колгоспу ім. Хрущова, Красноградського району, навалив повну машину буряків і, навіть не подякувавши, повернув назад.

— Навіщо вам буряки? — поцікавився хтось з колгоспників.

— Як навіщо? Ви не знаєте хіба, що у нас — морські свинки? Їм їсти хочеться.

З радгоспу «Кигичівка» Жильцов привіз чотири машини сіна, з колгоспу ім. Ворошилова — три тонни капусти, з артілі ім. Ілліча, сусіднього Зачепилівського району, — 200 кілограмів кавунів. Іжте, свинки, призвольяйтесь, а що вже після вас залишиться, тим хай поласують директорові корова, телиця, бичок-третячок, кабан, свиня і підсвинок, гуси, кури, індички і качки...

Щоб морські свинки не схудли від пісної їжі, П. А. Жильцов їм час від часу підкидає і м'яся.

З колгоспу недавно привезли до ветбаклабораторії хвору свиню.

Оглянувши її, директор розпорядився: — Знищити! Спалити! А колгоспові видати квитанцію.

Поїхав представник колгоспу додому з квитанцією. А в лабораторії з свинею провели таку операцію: шкуру з тварини зняли і віднесли до комори Жильцова, м'ясо переварили і віддали свиням з особистої ферми директора, а сало... засолили і продали на базарі.

Отак живуть свинки у Красноградській міжрайонній ветбаклабораторії.

Живуть сито, спокійно, але час від часу їх бентежить думка: а чи завжди так буде? Чи завжди колектив лабораторії житиме такою дружною сім'єю? Чи завжди П. А. Жильцов буде директором, його дружина — лаборанткою, сестра жінки — сторожем лабораторії?

Появиться в колективі хтось чужий і, чого доброго, внесе сміття з хати.

Не поздоровиться тоді свинкам-ненажерам!

Г. КОМАСЬ.

Харківська область.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Оце, діти, те, що зветься ведмежою послугою!

ОЛЕКСІ ЮЩЕНКОВІ

«Життя — густий, манливий ліс.
Пройти його — не легко, друже...
Я йшов крізь терни... дрімучий гай,
Ти, наче царство Верендея,
Для мене був... Проходив де я,
Завжди пригадував свій край».
О. ЮЩЕНКО. «Перша стежка».
(Збірка «Над широким Дніпром».
В-во «Молодь», 1951 р.)

В якій це, друже, стороні
Отак прийшлося вам блунтати?
Кому-кому, а вже мені!
Ліси і хащі добре знати.

Я всі стежки у них сходов,
Не раз з жар-птицею стрічався,
Чому ж це Ющенко не стрів,
Що там крізь терни пробивався?..

Життя — не ліс, де терни й мох.
Для чого в хащі вам ходити?
Там, кажуть, і між сосон двох
Можливо часом заблудити!

Іван ЦАРЕВИЧ.

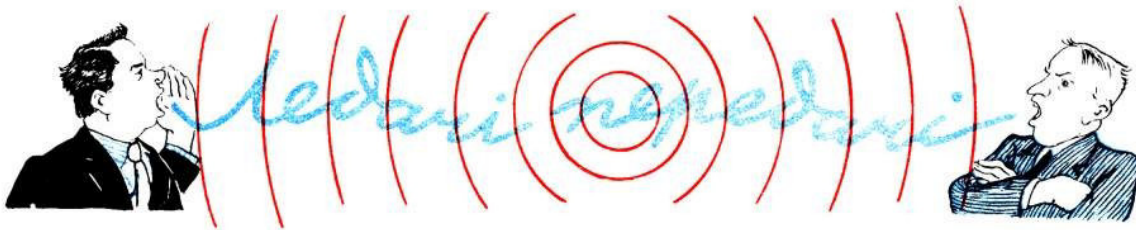
НЕЗВИЧАЙНІ кригоди

З'ІВ ТОРБУ ГРОШЕЙ Ужгородський клуб облпрофради. За три роки на його ремонт витрачено 520 тисяч карбованців. Ремонтні роботи не увінчалися успіхом, хоч керували ними сам відповідальний секретар Закарпатської облпрофради т. Ковалько.

ЗЛАМАВ ЧОРТ НОГУ біля селища Ново-західного (м. Харків), наважившись перейти місток, що з'єднує селище з кінотеатром і банею.

ВЕЛИКА ЗЛИВА (паперова) триває понад рік у Красноукуському районі на Харківщині. Є потерпілі. Це — зоветься спеціалісти району, яких замість премій за хорошу роботу заливають потоками обіцянок з обласного управління сільського господарства.

ОПІСЯ НА ГАРЯЧОМУ В. М. Мунтян — заступник голови Димерської райспоживспілки (Київщина). Пообідавши в чайній і, як завжди, не розплатившись, він попротував до дверей. Коли його догнали й нагадали про гроші, Мунтян закричав, мов ошпарений.

Гучномовцями в радіотехніці, як відомо, називаються прилади, що перетворюють електричний струм звукової частоти на відповідний достатньо сильний звук. Крім відомих нині науці двох видів гучномовців — електромагнітних і електродинамічних, — є, виявляється, подекуди гучномовці, які особливо ефективно починають працювати, коли припиняється подача струму і в квартирах трудящих замовкають репродуктори. Не тільки відсутність струму в провадах, а й відсутність самих провідів такі гучномовці умудряються перетворювати на досить різкі і неприємні звуки.

Ось приклади.

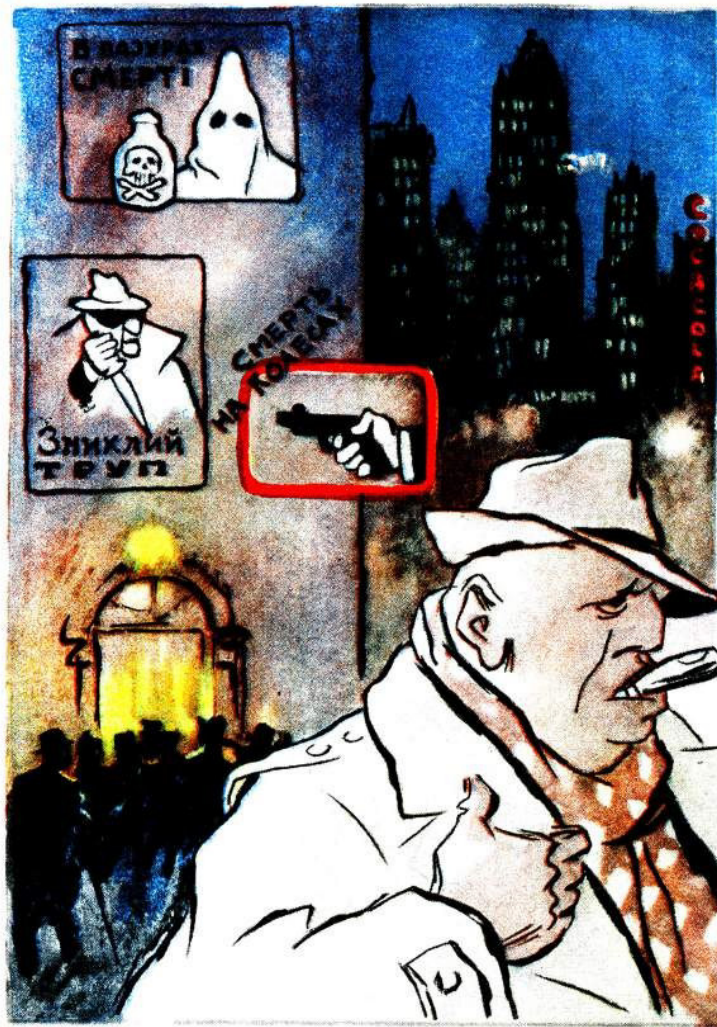
У квартирах робітників шахти № 23 міста Боково-Антрацит мовчать репродуктори, зате є на шахті гучномовці, здатні хоч кому забити баки. Ось як починаються їхні щоденні передачі:

— Ах, вам хочеться послухати радіо? Віримо, розуміємо, знаємо — без радіо поганувато. Але що ж поробиш? У багатьох робітників нашої шахти радіо не говорить... Кажете, всього лише десять стовпів треба поставити, щоб заговорило? Ач які швидко! Десять стовпів поставити — це вам не водички напитись. На це потрібен час. Потерпіть, любі, рік-два і... звикнете обходитись без радіо...

Ці гучномовці — керівники шахти № 23.

Мал. В. СЛИЩЕНКА

На станції Любашівка, Одеської залізниці, є радіовузол — недалечко, за чверть кілометра, від електростанції. А на електростанції є теж оригінальний гучномовець. Гучна його мова завжди починається так:

— Що? Знову про радіо? Я, здається, сказав ясно: хочете слухати радіо, хочете, щоб я давав енергію для радіовузла — кладіть гроші на бочку. Всякі там банківські перерахування — не про мене. Не можете на бочку? Що ж, як собі знаєте... Енергії не дам! Мовчить радіовузол? Хай мовчить! Радіослухачі обурюються? Хай обурюються. Доки у мене вистачить сил і енергії, радіовузол енергії не одержить. Крапка.

Отак енергійно працює гучномовець на прізвище Сухотін — начальник електростанції.

Мовчать репродуктори в хатах колгоспників у Миколаївці, Дзержинського району, Сталінської області. Тільки два гучномовці працюють, аж гай гуде! Прізвище першого гучномовця — Твердохліб (голова сільської Ради), прізвище другого — Тарасов (голова колгоспу).

Подаємо в механічному записі уривок з їхніх радіоперегуків. ТВЕРДОХЛІБ (співає).

Скажи мені правду,
мій добрий козаче,
мій голубе сизий,
чого він мовчить?

ТАРАСОВ. Хто мовчить?

ТВЕРДОХЛІБ. От не второпаш... Радіовузол!

ТАРАСОВ. Ах, он воно що! Та він же не мовчить: він грає у мене в хаті, аж у вухах лящить. А в лінію його включати не хочу. Апаратура дуже складна, цінна. Ой жаль, жаль буде, коли зіпсується. Давайте краще затягнемо самі.

ТВЕРДОХЛІБ і ТАРАСОВ (дуєтом).

Заплатили хороші, хороші
За цей вузол ми гроші, ми гроші
З колгоспної із каси, із каси
Та й точимо баляси, баляси!..

Могутні гучномовці гримлять у Миколаївці!
А репродуктори в хатах мовчать. Якби вміли вони без електроенергії працювати, то гукнули б на всю околицю:

Ви ж нас обманули,
Ви ж нас підвели!

Так підводять і глушать в окремих місцях благородну справу радіофікації.

М. КАРПЕНКО.

- Щодня відвідую кіно...
- Розважаєшся?
- Ні, підвищую кваліфікацію...

Я — НЕ Я!

Листоноша приніс № 90 нашої районної газети. Розгорнувши її, я був приємно вражений. Газета надрукувала мій портрет.

Підпис під портретом мене ще більш вразив. Досі всі мої односельчани знали мене як Михайла Івановича Шпурика — бригадира рільничої бригади. Газета ж повідомляла: «На знімку — бригадир рільничої бригади т. Федоренко Юхим Гнатович».

— Мабуть, прізвище змінив, — вирішили мої друзі та знайомі.

Велегласно заявляю, Перче, що я свого прізвища не міню і не збираюся міняти. Щодо працівників нашої районної газети, то дуже хочеться побажати, щоб вони хоч з Нового року змінили свій стиль роботи.

М. І. ШПУРИК.

Гребінківський район,
Полтавської області.

ВИПАЛА ПОРОША...

В місяці юні, — співається, — випала пороша... Не знаємо, де як, а у нас у Дніпродзержинську пороша випадає не тільки у червні, а й протягом всього року.

Припорошує нас директор Дніпродзержинського цементного заводу т. Величко — та не снігом, а першосортним цементом. Ця забава так йому сподобалася, що він рукою махнув на пилословники, які лежать просто неба на заводському подвір'ї і чекають щасливого дня, коли їх використають за призначенням.

Допоможи, Перче, директорів цементного заводу впровадити механізм у виробництво, не давай йому розпорозувати увагу на некорисні забави.

Т. ОСАДА.

ТІТЧИНА ПОСТАНОВА

Виконком Сватківської сільської Ради депутатів трудящих виніс постанову про передачу місцевій середній школі двох хат — учителям під квартири.

Того ж дня тітка голови виконкому сільради т. Нехаєнка, що незаконно проживає в одній з тих хат, винесла свою постанову: — Нічого не виїде!

І не виїшло... Голова виконкому сільради став на розпутьті, як рицар у казці, і думає:

— Чию ж його постанову виконувати? Отак стоїть голова і чекає твоєї, Перче, поради...

С. САВЧЕНКО,
директор школи.

Синівський район,
Сумської області.

— Викладайте, викладайте!

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 17 ПЕРЕЦЬ опублікував замітку «Од понеділка до понеділка». Виконком Козятинської райради (Виниччина) повідомив редакцію, що завідувача пункту «Заготсина» т. Кандибайла знято з роботи.

У № 20 ПЕРЕЦЬ критикував дирекцію Кіровоградського заводу «Червона зірка» за зволікання механізації мостового крану дизельної електростанції (див. замітку «Заходи до заходу»). За повідомленням дирекції, реконструкцію крану закінчено.

До ПЕРЦЯ надійшов матеріал про те, що прокурор Олицького району (Волинська область) т. Денисов, використовуючи своє службове становище, безплатно тримав на кінзаводі пару коней. Редакція повідомила про це обласну прокуратуру. Під час розслідування виявлено додаткові факти зловживань Денисова. Його знято з роботи та виключено з партії.

Група жителів Ямського району поскаржилася ПЕРЦЕВІ на народного суддю т. Мостовенка, що непри-

стойно поводив себе. Сталінський обком КП(б) України, розслідовавши зазначені в листі факти, виключив Мостовенка П. Ф. з партії.

Перевіривши факти, викладені в матеріалі, надісланому ПЕРЦЕМ, Міністерство радгоспів УРСР повідомило, що директора Запорізького тресту т. Резника, який не забезпечує керівництва радгоспами області, знято з роботи.

Читачі повідомили ПЕРЦЕВІ, що керівник Малодівицького відділення держбанку т. Бас не забезпечує чіткої роботи керованої ним установи. ПЕРЕЦЬ надіслав листа для вжиття заходів до Чернігівської обласної контори держбанку. С. І. Баса звільнено з посади.

Група робітників центрального відділення Київського науково-дослідної станції тваринництва «Терезино» поскаржилася ПЕРЦЕВІ на грубість та незаконні дії керуючого відділенням т. Кошеленка. Як повідомило Міністерство сільського господарства УРСР, Кошеленка знято з роботи.

Кажуть так: не мала баба клопоту та купила порося. Так і з нами. Ми купували, правда, не порося, а черепицю на Роздільнянсько-Кучерганському черепичному заводі. Але клопоту від того маємо не менше, ніж у тієї баби з поросям.

Переказали ми заводі ще в липні 1950 року 2964 крб. на черепицю для нашої протималарійної станції. А завод за це вирішив збути нам браковану черепицю. Ми відмовилися від неї й зажадали повернути гроші. Відтоді й почався наш клопіт. Пізніше в 1950-му, рік у 1951-му писали заводі: поверніть гроші, — а звіти ні слуху, ні духу, ні грошей.

Наші клопоти вступають уже в 1952 рік. Це, мабуть, нам кара: щоб знали, як зв'язуватись з бракоробами!

І. ПІЛАТ,
завідувач протималарійної станції.

м. Котовськ,
Одеської області.

СПОКІЙНОГО СНУ!

Дорогий Перче! Порадь т. Титову — голові артілі «Червоної лозовик» віддати лекцію на тему «Сон і сновидіння» або прочитати декілька книжок на цю тему. Коли т. Титов відчує себе теоретично підкованим, хай спробує вяснити, чому не знають ні сну, ні сновидіння люди, які купують матраци, зроблені артіллю «Червоної лозовик»?

Що заважає їм спати: оббивка, яка фарбує усе, що до неї доторкається, чи пріла солома, якою набиті матраци?

Бажаємо т. Титову неможливого — спокійного сну на матраці власного виробу!

І. ТЕРЕЩЕНКО,
Ю. МАРЧЕНКО.

м. Вознесенськ,
Миколаївської області.

БУХКОР

Бухгалтер нашої районної газети «Зоря» Степанчук Й. О. вирішив без напруження заробляти гроші. Як тільки у «Зорі» з'являється цікава інформація, — Степанчук записує її собі на «дебет» і за власним підписом пересилає до обласної або республіканської газети — залежно від змісту украденої інформації.

Так сталося, зокрема, із заміткою про комсомольський молодіжний вечір, про піонерський клуб, що з'явилися спочатку в «Зорі», а згодом у «Молоді України».

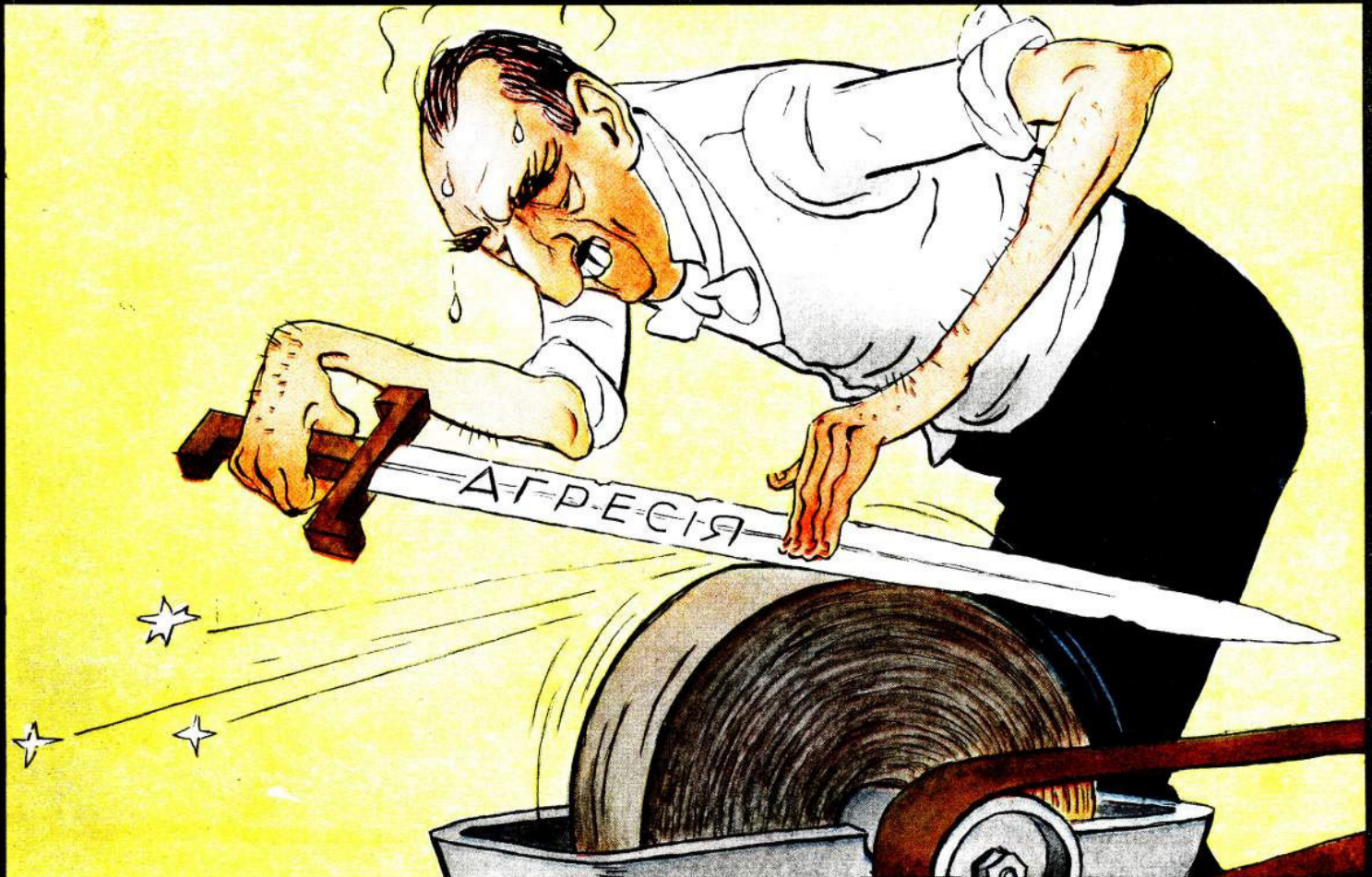

Пильний, Перче, дивись, щоб він і цю замітку не переслав кудись. То нічого, що вона про нього: йому аби гроші!

Б. ІВАНОВ.
м. Овруч,
Житомирської області.

СЛОВА В ООН...

...І ДІЛА В ПІВНІЧНО-АТЛАНТИЧНОМУ СОЮЗІ